

VERLOREN MACHT

VERLOREN MACHT

Rick Banik Thriller #

2

Craig Martelle

Verloren macht

Rick Banik Thriller # 2

Originele titel: Loss of Power (2022)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;

facebook :

www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

Cover: Eduard Meinema, **Artwork:** Depositphoto

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2026 Craig Martelle Inc.

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403943787

NUR 332

All rights reserved.

Voor Rick

Soms moeten we hard werken, en dat is niet leuk. Mijn vriend Rick liet zich nooit intimideren door een lange dag of een eindeloze takenlijst. Hij ploeterde door, kreeg alles gedaan wat er moest gebeuren en leverde hoogwaardige aanbevelingen die grondig waren onderzocht.

Tot op de dag van vandaag blijft hij een voorbeeld dat de meesten niet kunnen evenaren. Hij bracht een groot deel van zijn leven op reis door voor zijn werk, om beter voor zijn gezin te kunnen zorgen. Hij bracht offers voor hen. Als hij thuis was, had hij een volle agenda met zijn gezin om het maximale uit elke minuut te halen.

Het was mij een genoegen om met hem samen te werken.

Rick was de inspiratiebron voor de antiheld Rick Banik, de man achter de schermen die dingen voor elkaar krijgt, waardoor anderen de vrijheid hebben om hun gang te gaan en zonder angst te doen wat ze moeten doen.

Er zijn veel mensen zoals Rick: je ziet ze nergens, maar ze zorgen ervoor dat er geweldige dingen gebeuren. Mr. Rogers zei ooit dat je in een crisis altijd naar de helpers moet zoeken, want dat zijn de mensen die slechte dingen beter maken.

Ik heb meer dan twintig jaar van mijn leven bij het Korps Mariniers doorgebracht, het grootste deel daarvan bij de inlichtingendiensten. Aan die goede mensen met wie ik heb samengewerkt – kolonel Morris (USA), Paul Marx (USMC), Gunny Gagne (USMC), kolonel Bicknas (USMC), Larry Zimmerman (USAF), generaal Noonan (USA) en zo vele anderen – wil ik zeggen: bedankt voor jullie tijd en inzichten. Jullie hebben me geholpen om mensen beter te leren begrijpen.

1

Zet de held op zijn plaats

‘Hij zwaait met zijn legitimatiebewijs alsof hij een concertzaal wil binnenkomen! Wat een idioot!’ De minister van Binnenlandse Veiligheid stampte met zijn voeten als een humeurig kind terwijl hij zijn tirade afstak tegen niemand minder dan de president.

‘Rustig aan, Thaddeus. Je weet dat ik hier overdag genoeg mensen over de vloer krijg die mijn bloeddruk opdrijven.’ President Pooley Paulson gebaarde de minister van DHS, Binnenlandse Veiligheid, om te gaan zitten. De president was een grote man; met zijn een meter achtennegentig torende hij boven de leden van zijn kabinet uit. De zilveren strepen bij zijn slapen waren door zijn persoonlijke kapper aangebracht, aangezien zijn ravenzwarte haar zich niet wilde onderwerpen aan de stress van het ambt. De media zeiden dat het hem een doorleefd en gedistingeerd uiterlijk gaf. Het enige wat hem interesseerde, was dat zijn vrouw vond dat het hem sexyer maakte. ‘We hebben gewonnen, en ik zie die Rick Banik als de reden daarvoor. Ik geef geen moer om je gekwetste ego. Volgens jou had het DHS deze parade moeten leiden. Voor mij bestaat er maar één Amerika.’

‘Vertel dat maar aan de partij,’ antwoordde de minister. Zonder de steun van de partij werd niemand president, en minister Thaddeus Throckmorton zat in het kabinet dankzij zijn inspanningen om kandidaat Paulson te helpen Californië te winnen.

De president leunde achterover totdat zijn oversized stoel achter het Resolute-bureau kraakte van ontzetting onder het gewicht van zijn honderdvijftig kilo.

‘Doe niet zo arrogant, Thad. Ik zal hoofdinspecteur Phipps vragen om de jongeman een berisping te geven, terwijl we tegelijkertijd zijn inspanningen om de terroristische aanslag te verijdelen prijzen. We gaan dit presenteren als een toonbeeld van samenwerking tussen instanties, en jij krijgt alle lof voor het feit dat het gelukt is. De Gezamenlijke Terrorismebestrijdingseenheid is toch in een van jouw faciliteiten opgezet, nietwaar?’

‘Dat klopt. Bij Dulles. Dat kan ik doen, Pooley, en ik waardeer het dat je begrip toont voor mijn gevoeligheden in deze kwestie. Ze hebben op mijn speelterrein feest gevierd met roekeloze minachting voor de regels.’

De president leunde zo snel naar voren dat de minister achterover leunde en bijna van de zijdelings geplaatste bank viel. ‘Ik heb dit al gezegd, en ik ga het nog maar één keer zeggen. Die aanslag zou op jouw conto zijn gekomen als Rick Banik niet persoonlijk had ingegrepen en hem had tegengehouden. Het was nog maar een kwestie van minuten. Mijn god, man! We zijn hier met z’n tweeën, en toch blijf je je zo gedragen. Als ik buiten dit kantoor ook maar één verkeerd woord uit je mond hoor, zorg ik ervoor dat je ontslag neemt, hoe hard je de partij ook naar de mond praat. Is dat duidelijk, meneer de minister?’

Thaddeus Throckmorton voelde zijn gezicht rood gloeien. Hij kende niets anders dan politiek.

Hij haalde diep adem en sloot zijn ogen. ‘Bedankt dat u me een uitweg biedt, mijnheer de president. Alle lof. We prijzen in het openbaar en straffen achter gesloten deuren. Ik zal vergeten dat meneer Banik ooit heeft bestaan, en dan ga ik mijn

topmanagers erop aanspreken hoe ze hun verdomde werk kunnen doen en terroristen uit onze grote natie kunnen weren.'

Pooley Paulson draaide met zijn vingers en keek de leider van het DHS aandachtig aan. 'Ik ben blij dat je mee doet.' De president was al aan het nadenken over hoe hij van de minister af kon komen. Hij zou een besloten vergadering beleggen met de partijleiding om hun weerstand te peilen. Hij had iemand nodig die niet zo schaamteloos op eigen gewin uit was. Paulson had zijn presidentschap aan de partij te danken, maar toen hij eenmaal in het zadel zat, beseftte hij dat hij de meer dan driehonderd miljoen Amerikanen meer verschuldigd was. Hij probeerde een evenwicht te vinden tussen beide, maar de man voor hem overtuigde hem ervan dat het bijna tijd was om een keuze te maken.

Loyaliteit werkte twee kanten op.

'Ga maar. Ik bel Jay Phipps wel even om hem het goede nieuws te vertellen.' DCI: de Directeur van Central Intelligence. Hij was de hoogste spion van het land, maar er waren anderen die dat zouden betwisten, zoals de waarnemend DNI, Directeur van de National Intelligence, Jill Cupples, ook al was zij een nog te bevestigen benoeming en geen beroepsinlichtingenfunctionaris zoals de DCI. De vorige DNI, generaal Thomas Dougherty, was direct na Thanksgiving met pensioen gegaan. Er werd gespeculeerd dat dit kwam doordat hij de terreurdreiging tegen DC niet had voorzien en niet verantwoordelijk wilde zijn voor de volgende aanslag. Jill was snel in die functie aangesteld. Toch was het het beste om niet te leuren met andere titels dan die van het kantoor waar ze werkten. 'En ik zal het Jill ook laten weten. Misschien neemt ze Rick wel op in haar Intel Integration-team, en dan kan jouw afdeling orders van hem aannemen.'

'U hoeft me niet met een scherpe stok in mijn oog te prikken, meneer de president. Ik snap wat u bedoelt. Laat hem

maar op betaald administratief verlof zitten terwijl hij uitzoekt hoe hij dit voor elkaar krijgt, zodat hij zich nooit meer als een eikel gedraagt.'

'En zijn kwalificaties?' voegde de president eraan toe.

'Terug bij af.' De minister grinnikte. 'Bedankt voor het luisteren, Pool.'

Ze schudden elkaar de hand als oude vrienden, maar Throckmorton was niet iemand aan wie Paulson ooit de rug zou toekeren of tot wie hij zich in tijden van crisis zou wenden. Dat zouden Jay Phipps en zijn mensen zijn.

Daar komt het. Niet terugdeinzen. Vooral niet terugdeinzen, zei Rick tegen zichzelf terwijl hij in de houding voor het bureau van de directeur stond.

'We kunnen niet toestaan dat je zo in het openbaar te werk gaat.' Jay staarde Rick recht in de ogen, zonder iets prijs te geven. Als doorgewinterde inlichtingenman had hij al heel wat leugens verteld. Dit behoorde niet tot de top tien, of zelfs maar tot de top honderd. 'Wat heb je hierop te zeggen?'

'Een middel om een doel te bereiken waarvoor de tijd dringt. We hebben de boosdoener gepakt en hem zover gekregen dat hij alles officieel heeft bekend. Dat moet toch iets betekenen,' pleitte Rick.

Jay snoof. 'Dolores, laat ons even alleen, alsjeblieft.'

'Ja, meneer de directeur.' Dolores Stackhouse was de uitvoerend assistente van de adjunct-directeur van de inlichtingendienst, die samen met de adjunct-directeur voor operaties onder de directeur van de Centrale Inlichtingendienst werkte. Aangezien Rick rechtstreeks voor Race Banyon werkte,

legde zij het verloop van het gesprek vast. Race stond ontspannen achter Rick.

Wat Ricks gemoedstoestand niet ten goede kwam. Hij kon niet zien of zijn baas een bondgenoot was of niet.

Nadat de deur dichtging en het drietal alleen was, gebaarde Jay dat iedereen moest gaan zitten.

‘Welkom in de hoogste divisie, Rick. Door het juiste te doen, heb je minister Throckmorton voor zijn voeten gelopen. Niet alleen voor de voeten gelopen, maar er met volle kracht op gestampt, en voordat je je erover opwindt: het was de enige manier om dit voor elkaar te krijgen. Zelfs met de lessen die we zojuist hebben geleerd over de waarde van samenwerking tussen instanties, zullen de politici blijven vechten en proberen de carrière van goede mensen zoals jij te vernietigen. Wat ik op mijn bureau heb liggen, zijn twee vellen papier. Het eerste is een berisplingsbrief die ik met veel plezier heb geschreven.’

‘Meneer?’ Rick was een vooraanstaande inlichtingenanalist, maar op het gebied van de politiek in Washington, DC was hij een groentje.

‘Ik zal hem aan je voorlezen.’

‘Rick Banik, teamleider van Operatie Thorny Rose.’

‘Aangezien je willens en wetens je legitimatiebewijs in het openbaar hebt getoond, wat leidde tot een tijdige interventie die honderden, zo niet duizenden levens heeft gered, bedanken we je voor je dienst aan onze gemeenschap en de bevolking van deze grote natie. Hoewel er geen andere manier was om de klus te klaren, vragen we je je legitimatiebewijs niet op die manier te tonen, tenzij er geen andere uitweg is. In dat geval: ga je gang.’

‘Dit betekent niet dat je je als een cowboy mag gedragen. Operatie Thorny Rose keurt cowboys niet goed.’

‘Ondertekend door mij, bla, bla, bla.

‘Ben je voldoende terechtgewezen? En dit gaat gepaard met een schorsing van dertig dagen, met behoud van salaris. Verlaat deze poel van verderf. Ga er even tussenuit en laad je geest en lichaam weer op. Ik moet nogmaals benadrukken dat ik geen grapje maak over dat cowboygedrag. Ga een stap verder in de samenwerking met de andere instanties. Hen intimideren moet de laatste optie zijn, niet de eerste.’

‘Dat is wat Bobbie Mac me heeft geleerd,’ zei Rick zachtjes. Hij zat met zijn ellebogen op zijn knieën en vouwde zijn handen voor zich. *Thorny Rose*. Aangezien de directeur die titel van het speciale toegangsprogramma in de berisping had opgenomen, zou de brief worden afgeschermd. Het zou nooit het daglicht zien, laat staan in zijn personeelsdossier terechtkomen. Ze konden het wel redigeren, maar Rick had niet het gevoel dat ze hun best zouden doen om hem te straffen. Wie hij ook op de tenen had getrapt, zou het fijne gevoel krijgen dat ze Rick Banik een lesje hadden geleerd. Hij nam de les voor wat hij was.

‘Heb je nog iets te zeggen?’ vroeg de DCI.

‘Dank u, meneer. Mag ik er nog een?’

‘Verdomme, Rick!’ flapte Race eruit.

Rick mompelde een verontschuldiging.

De hoofdinspecteur grinnikte. ‘Ik ben blij dat je nog steeds gevoel voor humor hebt na alles wat je hebt meegemaakt. Na wat onze families hebben moeten doorstaan. Onwetendheid is een zegen. En aangezien je erom vroeg: ik heb dit tweede memo. Ik lees de eerste regel voor. De rest kun je zelf lezen, maar je weet al wat er staat omdat je erbij was. ‘Het is mij een groot genoegen om het Distinguished Intelligence Cross toe te kennen aan Rick Banik...’

Jay Phipps stopte met lezen en schoof de onderscheiding over het bureau.

‘Meneer.’ Tranen welden op in Ricks ogen en hij verslikte zich in wat hij wilde zeggen. Hij moest even zijn keel schrapen voordat hij verder kon gaan. ‘Dat is het equivalent van de Congressional Medal of Honor.’

‘Dat klopt. De button, zoals degenen die de CMH hebben gewonnen hem noemen, geeft aan dat de winnaar zowel geluk als talent heeft, zelfs als de medaille postuum wordt toegekend. Hetzelfde geldt voor de DIC. Geluk *en* talent. Laat het je niet naar het hoofd stijgen. Dit is de geredigeerde versie. De echte versie komt in je dossier, vlak naast het memo waarin je dertig dagen vakantie krijgt toegekend. En nu, weg uit mijn kantoor. Sommigen van ons moeten nog werken. Tot over een maand.’

De DCI stak zijn hand uit en Rick nam die aan. De DDI, Race Banyon, pakte Rick bij de arm voor de handdruk. Jay Phipps zwaaide en keerde terug naar zijn computer. Rick en Race verlieten het kantoor.

‘Waar denk je heen te gaan?’ vroeg Race.

‘Ik had er nog niet over nagedacht, aangezien morgen een normale werkdag was. Word ik teruggestuurd naar EPEC als dit voorbij is?’ Emerson Partners Enterprises Corporation, de aannemer uit de Beltway waar Rick voor werkte.

‘We kunnen hun rekeningen niet betalen, dus nemen we je rechtstreeks in dienst als SES. Ik hoop dat je het niet erg vindt. Ik heb mijn man je handtekening op alle documenten laten vervalsen.’

‘Wat heb je gedaan?’ Rick vroeg zich af of zijn dienstverband bij EPEC ten einde was gekomen.

‘Ik maak een grapje. Ga even naar Dolores. Ze heeft papierwerk voor je, en we moesten EPEC betalen omdat we je

hebben weggekaapt. Je kunt nog steeds nee zeggen. Haalde je wel de voldoening uit die baan die je nodig had?’

Rick schudde zijn hoofd. ‘Het beviel me wel, maar met deze kans zie ik veel bredere horizons. Ze zullen van me verwachten dat ik opdrachten naar hen toe stuur.’

‘Ga je dat doen?’ Race hield zijn hoofd schuin en keek Rick aan als een verwachtingsvol puppy.

‘Aangezien ik niet meer op hun loonlijst sta, moet ik nee zeggen.’

‘Ruimere horizons. Verwacht geen nieuwe grote verandering. Als je hogere functies binnen de Senior Executive Service bereikt, mag je de leuke dingen niet meer doen. Wees tevreden met waar je nu bent. Weet je nog toen ze kapitein Kirk tot admiraal promoveerden? Wees niet zoals admiraal Kirk. Wees zoals kapitein Kirk. En nu, wegwezen. Je bent geschorst.’ Hij maakte aanhalingstekens in de lucht met zijn vingers. ‘De klok tikt. We zien je over dertig dagen weer. Teken de papieren, zodat we je loonsverhoging meteen in het systeem kunnen verwerken, wat betekent dat je het geld pas ziet als je terug bent, maar ach, we zijn de overheid.’

‘Je laat het zo aantrekkelijk klinken, meneer.’ Terwijl Rick naar het bureau van Dolores liep, zei hij over zijn schouder: ‘Waarheen, dat is de vraag. Terug naar Alaska. Ik wil mijn vader graag zien. Het is alweer een tijdje geleden. En het is weer die tijd van het jaar. Misschien gaan we wel jagen.’

‘Ben jij een jager?’

Rick schudde zijn hoofd. ‘Maar mijn vader wel. Ik zie mezelf niets neerschieten, maar ik zie wel een enorme schotel met elandsteak op de tafel staan in papa’s hut. Met een beetje jus en aardappelpuree erbij. Roergebakken sperziebonen. Dat smaakt hemels.’

‘Verdomme, Rick! Je maakt me hongerig, en het is nog niet eens lunchtijd.’

‘Je blijft die uitdrukking maar gebruiken. Ik vraag me af of je die in je snelkeuzelijstje hebt staan.’ Rick glimlachte en hief zijn kin op naar zijn baas.

‘Het staat op nummer twee op mijn lijstje, direct na ‘Ja, meneer de president.’’

‘Ik ben in ieder geval in goed gezelschap. Bedankt, directeur, voor je steun. Zonder die steun had ik niets kunnen doen. Mag ik het team dat ik heb samengesteld houden?’

‘Maak. Dat. Je. Weg. Komt. We praten wel als je terug bent.’

2

Er gaat niets boven thuis

Rick haalde diep adem door zijn neus op het moment dat hij uit het vliegtuig stapte op de jetbridge bij de eerste van vier gates op Fairbanks International Airport. De koele herfstlucht was doordrongen van de geur van vliegtuigbrandstof.

‘Blijf doorlopen. Je houdt iedereen op,’ zei Sadie Banik terwijl ze haar man een duwtje in zijn onderrug gaf. Rick liep de helling op. Boven aangekomen wachtte hij even om er zeker van te zijn dat ze bij hem was, voordat hij doorging naar de roltrap en de beveiligde zone verliet, op weg naar de eerste van de twee bagagebanden. Alaska Air. Twintig minuten garantie. Ze zouden niet lang hoeven te wachten tot hun bagage arriveerde.

De Curtis Jenny-tweedekker, bestuurd door Carl Eielson, hing boven hun hoofden. Hij was de pionier geweest op het gebied van luchtpost in Alaska. Logistiek. Communicatie. Dingen die mensen in de ‘Lower Forty-eight’ als vanzelfsprekend beschouwden. In het binnenland van Alaska, een gebied ten noorden van Denali en de Alaska Range en ten zuiden van de Brooks Range, waren die zaken geen vanzelfsprekendheid.

Ricks thuis. Hij was geboren in Okinawa, als zoon van een marinier. Ze hadden veel gereisd, maar de oude man was met pensioen gegaan toen Rick tien was. Toen waren ze naar Alaska verhuisd om te jagen, te vissen en te genieten van het rustieke leven.

En om te ontsnappen aan de bureaucratie die in de rest van de wereld zo wijdverbreid was. In Alaska was het aan het individu om in zijn eigen behoeften te voorzien... tenzij je naar

een van de vele supermarkten in de stad ging. Maar niemand viel anderen lastig, en iedereen zorgde voor iemand in nood. Mensen reden niet zomaar langs gestrande automobilisten. Ze hielpen het voertuig te repareren of gaven de bestuurder een lift naar waar hij heen moest.

Maar privacy stond voorop. Iedereen werd met rust gelaten. Zo ging dat in Alaska.

Ricks vader slenterde de bagagehal binnen, gekleed in een Carhartt-werkjas. Het was nog niet koud. Rick was verbaasd dat zijn vader een jas droeg en niet gewoon een hoodie.

‘Pap.’ Rick stak zijn hand uit voor een handdruk. Zijn vader pakte die vast met een greep die gevormd was door een leven lang bij het Korps Mariniers. De twee mannen hielden elkaar stevig vast, geen van beiden bereid om toe te geven.

‘Willen jullie twee ophouden?’ Sadie omhelsde haar schoonvader, waardoor hij gedwongen werd los te laten.

‘Ik stond voor.’

‘In je natte dromen,’ snauwde Rick terug.

‘Rick!’ Sadie gaf hem *De Blik*.

‘Waar zijn mijn kleinkinderen?’

‘Op school. Ze zijn oud genoeg. We hebben ze achtergelaten met een koelkast vol eten en een goed gevulde voorraadkast.’

‘Weet je het verschil tussen een voorraadkast en een pantry?’ vroeg de oudere meneer Banik.

Rick rolde met zijn ogen. ‘Cheetos. Ze eten eerst de Cheetos en Doritos op, voordat ze iets anders aanraken. Weet je nog dat ik vroeger dat soort troep kon eten en toch de volgende dag nog overeind bleef?’

‘Ik snap niet hoe je zo groot bent geworden met dat eetgedrag. Hoe lang zei je dat je zou blijven? Ik moet al mijn vriendinnen weghouden terwijl je hier bent, want we maken meestal ontzettend veel lawaai. Jij zou je schamen. Zij zouden zich schamen. Het zou een chaos worden, en je weet wat ik altijd zeg...’

‘Houd de chaos uit mijn huis!’ riep Rick, waarna hij snel een hand voor zijn mond sloeg. Ze lachten allebei.

Sadie mompelde: ‘Jullie doen elke keer weer hetzelfde. Hoe moet ik de komende maand doorkomen?’ Toen ze hun gezichten zag, voegde ze er snel aan toe: ‘Geef maar geen antwoord!’

De alarmzoemer ging af en de transportband kwam op gang.

‘Wat brengt je hierheen?’ De oude Banik kende zijn zoon goed genoeg om te weten dat er iets was wat hij niet vertelde.

‘Het werd een beetje te heet onder de voeten in DC. Laat de bureaucraten maar even afkoelen, dan kunnen we weer aan het werk. Voor wat het waard is: ik ben nu een SES, en niet eens op het laagste salarisniveau.’

‘Het civiele equivalent van een generaal, hè? Eentje van de oude stempel.’ De oudere Banik glimlachte hartelijk.

‘Jij was sergeant-majoor. Ik kan alleen maar hopen dat ik ooit een rang bereik die vergelijkbaar is met jouw status als leider van de vrije wereld.’ Rick zag Sadies tas staan.

‘Ik ben nog steeds sergeant-majoor. Ik ben dan wel met pensioen, maar eens een marinier...’ Rick pakte Sadies tas van de bagageband en reikte die achter zich aan. Hij wachtte tot er twee tassen voorbij waren gekomen voordat de zijne arriveerde, waarna ze op hun gemak de luchthaven uitliepen.

‘Ruikt het hier altijd zo?’ vroeg Rick.

‘Naar vliegtuigbrandstof? Op het vliegveld? Je was vroeger slimmer.’

‘Verdomme, pap!’

De drukte van auto’s langs de stoeprand was in strijd met de moderne veiligheidsnormen in de rest van de Verenigde Staten. Het was alsof ze terug waren gevlogen naar de jaren tachtig en niet alleen vier tijdzones naar het westen. Ze stapten in de vierdeurs Toyota Tundra en reden naar de blokhut in de heuvels buiten de stad.

Een blokhut omdat hij van boomstammen was gebouwd, maar met een oppervlakte van zevenhonderd vierkante meter was hij van binnen net zo groot en luxueus als een typisch middenklasse huis in een buitenwijk. Meerdere houtkachels en vloerverwarming hielden het huis in de winter heerlijk warm. De omringende bomen hielden de directe zon buiten in de zomer, wanneer de temperatuur zelden boven de zesentwintig kwam. De gematigde temperaturen van de zomer stonden in schril contrast met de extreme winterkou. Fairbanks, Alaska, was voor maar heel weinig mensen een ideale vakantiebestemming.

Voor Rick Banik was het zijn thuis.

‘Ik vind het leuk hoe je het nu hebt ingericht.’ Rick wist dat het er precies hetzelfde uitzag als de vorige keer dat hij het had gezien, en dat was weer precies hetzelfde als de keer daarvoor. De sergeant-majoor hield ervan als alles op zijn plaats stond. Hij kocht niets nieuws als de oude spullen nog werkten. Hij repareerde ze totdat ze niet meer te repareren waren, en kocht dan een vervangend exemplaar dat zo veel mogelijk op het origineel leek.

Een gewoontedier, en daar had hij geen spijt van.

Zodra de deur dichtging, gingen de lichten uit.

‘Ik was het niet.’ Rick had dat verdedigingsmechanisme ontwikkeld toen hij opgroeide met een oudere broer die Rick de schuld gaf als er iets gebeurde.

‘Nee, klopt. Kijk maar eens verderop in de straat. Bij iedereen zijn de lichten uit. Wacht maar af.’ Er verscheen plotseling een zaklamp. Meneer Banik drukte ook zaklampen in de handen van Rick en Sadie. ‘Verdomme. Ik dacht dat het elektriciteitsnet het uitvallen van een transformator wel zou opvangen. Meestal duurt een stroomstoring maar een paar seconden. Ik kan maar beter het vuur opstoken. Het schijnt vannacht tot aan het vriespunt te dalen.’

Drie seconden later gingen de lichten weer aan.

Rick en zijn vader wisselden een blik en de oudere Banik schudde zijn hoofd. ‘Ik ga de houtkachels aansteken, voor het geval dat.’

Sadie zette haar tas in de logeerkamer neer, terwijl Rick de zijne in de woonkamer liet staan. Hij had zijn laptop al openstaan. ‘Pap, je moet je wifi-wachtwoord veranderen.’

‘Waarom? Dan moet ik het nieuwe weer onthouden.’

Rick schudde zijn hoofd, maar ging verder op internet.

‘Wat ben je in vredesnaam aan het doen? Zijn we niet op vakantie?’

‘Ik wil even bij het elektriciteitsbedrijf kijken wat er is gebeurd.’

Sadie keek over zijn schouder mee. ‘Natuurlijk wil je dat.’

Rick scrolde door de website. Hij ontdekte dat de stroomstoring was gemeld en dat er reparatieploegen waren

ingezet. ‘Niet slecht. Ze kunnen de stroom misschien niet in stand houden, maar hun website is wel tot op de seconde up-to-date.’ Hij keek bij een ander dropdown-menu. ‘Het lijkt erop dat er een paar duizend huishoudens zijn getroffen. Maar als de stroom weer aan is, waarom sturen ze dan een ploeg?’

‘Het net heeft het gecompenseerd. Er is altijd een overlap,’ legde zijn vader uit. ‘Zelfs met ons beperkte net hebben we geen enkele zwakke schakel. Maar een paar winters geleden hadden we een kettingreactie. Terwijl het net probeerde te compenseren, raakten de transformatoren één voor één overbelast. Uiteindelijk zijn er een paar honderd uitgevallen, en sommige mensen zaten tien dagen zonder stroom. Midden in de winter.’

Het deed Rick denken aan de enorme stroomstoring in het noordoosten in 2003, waardoor zo’n vijfenveertig miljoen huishoudens zonder stroom kwamen te zitten. Door een softwarefout konden de verkeersleiders de belasting niet opvangen voordat het net overbelast raakte.

‘Waarschijnlijk gewoon een oude transformator, een overijverige houthakker of een terreinwagen die een aansluitdoos heeft vernield. Dat soort dingen hebben we voortdurend,’ merkte de oudere Banik op, terwijl hij doorging met het toevoegen van aanmaakhout aan elke kachel.

‘Maar wat als iemand het systeem aan het testen was?’ wierp Rick tegen.

Sadie deed een stap achteruit en zette haar vuisten in haar heupen. ‘We zijn op vakantie. Zijn er dan geen andere mensen op deze planeet die onze infrastructuur beschermen? Niemand bombardeert ons terug naar het stenen tijdperk. Laat je paranoia thuis. Dit is Alaska. Niemand is van plan een aanval op het huis van je vader uit te voeren. Niemand!’

‘Je zou naar je vrouw moeten luisteren. Als je moeder hier was, God hebbe haar ziel, zou ze je zeggen je klep te houden en

het brandhout binnen aan te vullen. Ik heb tien kuub opgeslagen, dat zou ruim voldoende moeten zijn. Ga aan de slag. Iedereen werkt hier. Nou ja, behalve jij, Sadie. Ga even zitten. Ik zet iets te eten op voordat jullie naar bed gaan. Het is al laat. Wat dachten jullie van ontbijt?’

Het was bijna middernacht. Rick mopperde terwijl hij de laarzen van zijn vader aantrok. De oude man reikte hem zijn Carhartt-jas aan. ‘Om te voorkomen dat die mooie kleren van je vies worden.’ Het hielp dat ze dezelfde maat hadden.

Rick sjokte naar buiten om de eerste van zes ladingen op te halen.

Terwijl hij daar buiten stond, ging het licht opnieuw uit, en deze keer bleef het uit.

3

Terwijl ze sliepen

De vrachtwagen reed voorzichtig achteruit naar de doorhangende kabel tussen de elektriciteitspalen. Een man op de laadbak draaide een katoenen touw rond, waaraan een klein stuk hout was vastgemaakt, totdat hij genoeg vaart had om het over de middelste van drie verticaal geplaatste kabels te werpen. De bovenste was de statische stroomkabel; de geldkabel zat in het midden. De telecommunicatiekabels hingen laag aan de paal.

De verticale opstelling was beter voor de omgeving, aangezien de bovenste kabel blikseminslagen afleidde en als fysieke barrière diende om te voorkomen dat vallende takken de geldkabel zouden raken en vonken zouden veroorzaken die een bosbrand zouden kunnen ontketenen. De telecommunicatiekabels waren pas aangebracht nadat de palen waren geplaatst. Door laag te werken, hadden de arbeiders vermeden dat ze dicht bij de boven hun hoofden pulserende energie moesten werken.

De man liet het touw door zijn handen glijden en schudde ermee om een trilling door de lijn te sturen, zodat het loskwam van de metalen kabel en de zwaartekracht het blok gemakkelijker naar hem toe kon laten vallen. Zodra hij het in handen had, maakte hij een ketting vast aan het uiteinde van het touw en klom hij uit de laadbak van de truck.

Een tweede man rookte een sigaret terwijl hij wachtte.

‘Schijn hier eens met je lamp op. Ik wil niet dat die ketting te dichtbij komt.’

Er verscheen een lichtstraal die recht in het gezicht van de eerste man scheen.

‘Idioot!’ Hij knipperde met zijn ogen en draaide zijn hoofd weg. De lichtstraal kroop langs de ketting omhoog totdat hij de plek vond waar deze aan het touw was vastgemaakt. Toen de eerste man weer kon zien, trok hij de ketting voorzichtig omhoog totdat deze drie meter onder de hoogspanningskabel hing.

Hij liep naar een boom waaraan ze al een handbediende lier hadden bevestigd. Hij trok tien meter kabel uit en maakte het touw vast, waarna hij de ketting om een cipres wikkeld en zeven meter speling overliet.

De tweede man reed de truck onder de hoogspanningslijn vandaan naar de andere kant van de bomen, over een ruw pad dat bedoeld was voor terreinvoertuigen, terwijl de eerste man de slinger van de lier begon te draaien. Op het moment dat de ketting de stroomdraad raakte, vonkte en knetterde het. De eerste man klemde zijn tanden op elkaar en zette al zijn lichaamsgewicht in om de ketting strak om de draad te trekken. De stroom liep via de ketting naar de boom. De stam begon te sissen.

Een transformator twee palen verderop knalde zo hard dat het klonk als geweervuur. De lichten in de huizen langs de lijn gingen uit. Het touw begon te roken.

‘Uh-oh,’ zei de eerste man net voordat het touw vlam vatte en losschoot. De ketting stuiterde hoog de lucht in voordat hij achteruit van de lijn gleed. De eerste man dook weg om dekking te zoeken, landde op de grond achter de tweede boom en kroop weg uit het gebied.

De spar stond in brand. Het touw stond in brand.

Hij kwam weer bij zinnen terwijl de tweede man juichte. ‘Houd je bek, klootzak!’ Hij maakte de lier los en liet al het andere achter terwijl de spar brandende sintels in alle richtingen verspreidde. Hij sjokte naar de truck en liet de lier achterin vallen.

‘Volgende halte?’ vroeg de tweede man.

‘We zijn de ketting kwijtgeraakt.’ De eerste man keek hem woest aan.

‘Die hebben we niet nodig. Heb ik je al verteld dat ik misschien een staaf dynamiet achter mijn stoel heb liggen?’

‘Welke idioot rijdt er nou rond met een staaf dynamiet in zijn truck?’

‘Ga nou niet schelden. Een idioot die ons allebei de kans geeft om de tweede betaling te krijgen. Dat is genoeg om hier voorgoed weg te komen. Ik wil geen winter meer meemaken in het Grote Witte Noorden. Deze plek is klote.’

‘Misschien ben je wel slimmer dan je eruitziet. Laten we de volgende opblazen en er dan maar een einde aan maken. Kunnen we hem op afstand tot ontploffing brengen?’

‘Nee.’ De tweede man nam geen blad voor de mond. ‘We moeten hem opblazen met een ontsteker en elektriciteit. We sluiten hem aan op de accu van de truck. Ik heb ook dertig meter draad bij me.’

De truck hobbelde over het pad totdat hij op een zijweg uitkwam.

‘Is dertig meter genoeg?’ vroeg de eerste man zich af.

‘Dat zal wel moeten, want meer heb ik niet. We blazen een paal met een transformator op en halen het hele ding neer.’

De eerste man schudde zijn hoofd. Hij had liever nog een ketting gehaald en het plan gevolgd, maar hij wilde niet langer

dan nodig was tijd doorbrengen met zijn tijdelijke partner. ‘We doen het op jouw manier,’ gaf hij toe, maar hij was er niet zeker van of het opblazen van de paal er ook voor zou zorgen dat die omviel. Hij had wel eens gezien dat palen die doormidden waren gezaagd nog steeds boven de grond hingen, afhankelijk van hoe strak de kabels stonden.

Het tweede doel lag op minder dan een kilometer afstand, maar bevond zich aan de andere kant van de heuvel. Ze passeerden een onderhoudswagen op de hoofdweg die op weg was naar de plek van de stroomstoring. Een gloed in de achteruitkijkspiegel wees erop dat de brand zich uitbreidde. Die zou eerst onder controle moeten worden gebracht voordat de werkploeg de transformator kon vervangen.

‘De brand zal het bewijsmateriaal verbergen,’ merkte de eerste man op.

De chauffeur haalde zijn schouders op. ‘Dat was al die tijd al het plan. Je hebt in ieder geval je lier terug.’

‘Het plan was om de kabel naar beneden te trekken.’

‘Met die lier? Je moet wel een paar kanonnen onder je shirt hebben zitten als je dacht dat je de elektriciteitskabel van een paal zou kunnen rukken. Misschien ben je toch niet zo slim als je eruitziet.’

‘Kus mijn...’ Hij hield op toen sirenes en brandweerwagens naderden. De chauffeur zette de vrachtwagen plichtsgetrouw aan de kant om ze te laten passeren. Het was nog geen vijf minuten geleden dat de transformator was ontploft en de brand was uitgebroken. Het elektriciteitsbedrijf moet een vrachtwagen in de buurt hebben gehad. De brandweer had een kazerne iets verderop in de straat.

Toen ze eenmaal voorbij waren, zei geen van beide mannen iets. Ze reden door naar de volgende plek waar ze naartoe

moesten. Ze sloegen af naar een onverlichte zijstraat met een reeks braakliggende terreinen, verborgen voor de nieuwsgierige blikken van de omwonenden.

‘Waarom hier?’ vroeg de eerste man.

De tweede haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd. ‘Geen idee. Maakt me niet uit. Laten we dit doen en hier wegwezen. Het geld geeft zichzelf niet uit.’

De bestuurder graaide onder zijn stoel en haalde er een doos met lichtkogels tevoorschijn. Daarin zaten twee lichtkogels en een staaf dynamiet. Een in noppenfolie verpakt pakje bevatte de ontsteker. Hij liet beide met een brede glimlach zien. Achter zijn stoel had hij een rol draad, die hij naar de aarzelende eerste man gooide.

‘Ik zorg wel voor het moeilijke deel. Ik heb hier eerder mee gewerkt,’ bood de tweede man aan.

‘Het verbaast me dat je nog leeft.’

De glimlach van de tweede man verdween. ‘Houd effe op. En haal terwijl je bezig bent de ducttape uit het handschoenenkastje.’

Met hun spullen in de hand trokken ze door een braakliggend terrein naar de elektriciteitskabels daarachter. Het lichtgrijs van een transformator was te zien op de volgende paal, achter het eerste huis voorbij de bocht in de weg.

‘Heb je een extra accu?’ vroeg de eerste man.

‘Er ligt een 6-volt werklamp onder de passagiersstoel. Die hebben we nodig. Dat zou genoeg moeten zijn. Geef me de ducttape.’

De eerste man vond het allesbehalve leuk om terug naar de truck te moeten rennen, maar het was de enige oplossing. Hij rommelde door de opgestapelde fastfoodzakken totdat de grote

zaklamp tevoorschijn kwam. Richtte hem op de vloer en drukte op de knop, waarna een flinke lichtbundel aanging. Hij zette hem uit voordat hij langzaam de deur dichtdeed en terugkeerde naar zijn werkpartner.

De tweede man was al vooruitgegaan; zijn silhouet was een vage schaduw in de duisternis.

De eerste had geen haast om zich bij hem te voegen. *Laat die man zijn werk maar doen, en als hij het verprutst, is het zijn eigen schuld. Of misschien komen er dan stukjes van hem op mij terecht.* Toen hij zijn partner bereikte, hield de eerste wikkel tape de staaf dynamiet stevig vast en zat de ontsteker al op zijn plaats.

De donkere ramen van een huis keken op hen uit. De eerste man wierp een blik die kant op, maar kon niets zien. Hij liet het maar zo. Als ze nog niet wakker waren, zouden ze dat snel genoeg worden.

‘De draad. Strip de uiteinden,’ beval de tweede man.

Hij deed alsof hij wist wat hij deed... alleen, de ontsteker moest pas als laatste geplaatst worden, nadat al het andere klaar was. Niemand wilde dat een verdwaalde vonk hun dag zou verpesten. Althans, niemand die dit werk voor zijn brood deed.

Hij haalde zijn zakmes tevoorschijn en maakte met geofende bewegingen korte metten met de draad. Hij reikte de uiteinden aan en liep achteruit, terwijl hij het kleine bolletje afwikkelde. Toen hij een derde van de weg naar de volgende paal had afgelegd, raakte de draad op. Het was nog zo’n dertig meter verder. Ze waren in ieder geval buiten het zicht van het huis dat het dichtst bij de transformatorpaal stond.

De tweede man slenterde nonchalant langs de draad en controleerde die alsof hij de voorman op een bouwplaats was.

De draad was al gestript en de batterij zat niet meer in de zaklamp. ‘Doe jij het maar,’ zei de eerste man. Hij wilde achter een boom staan als het afging. Hij liet de tweede man in de steek en stak zijn duim omhoog terwijl hij de nabijgelegen bommenrij in rende.

Nadat hij de zwarte draad om de minpool had gedraaid, raakte de tweede man met de rode draad de pluspool aan. Het effect was onmiddellijk. De felle flits bereikte hem een milliseconde vóór de donderende knal. Hij knipperde met zijn ogen om de zonnespotten op zijn oogballen weg te werken.

Toen hij zijn werk kon zien, was hij tevreden dat de transformator bijna tot op de grond doorhing. De draden slingerden wild heen en weer, veel te dicht bij zijn hoofd om zich op zijn gemak te voelen. Hij rende naar de bommen en sloeg daar scherp linksaf op weg terug naar de vrachtwagen. Een knal die op een gewerschot leek, luidde het einde van de transformator in. Een veranda-lamp in de verte ging uit.

‘En zo moet het!’ riep de chauffeur uit. Ze renden over het lege terrein en zagen achter de vrachtwagen een auto staan. Een man in een donkerblauwe jas met een insigne op de linkerborst spreidde zijn armen.

‘Wat doen jullie hier, jongens?’

Degene die het dichtst bij stond, wilde vluchten, maar kon zijn vrachtwagen niet in de steek laten. ‘Mijn hond is weggelopen,’ loog hij. ‘Heeft u toevallig een zwarte labrador gezien?’

‘Jullie hebben geen hond. Ik denk dat jullie probeerden de elektriciteitskabels naar beneden te halen. De tweede vanavond, als ik me niet vergis. Draai je om en leg je handen op je hoofd.’

Hun schouders zakten door. Met gebogen hoofden gehoorzaamden ze. Er klonk een gedempte knal achter hen, waarna de eerste man op de grond in elkaar zakte.

‘Wat is dit nou?’

Een tweede knal, en de bestuurder werd naar voren geslingerd. Hij kwam hard met zijn gezicht op de grond terecht, zijn blinde ogen staarden naar zijn medeplichtige.

De man trok zijn Alaska State Trooper-jas uit en schroefde de geluiddemper van de loop van zijn .45 af. Hij stopte die samen met zijn handschoenen in de zak van de jas om hem te verzwaren wanneer hij hem tijdens zijn rit naar het vliegveld in de rivier zou gooien.

4

De kou daalde neer

Als een moker daalde de temperatuur, precies op het moment dat de stroom uitviel. Rick legde 's ochtends weer hout bij, nadat de kachels de voorraad hadden opgebrand die hij de avond ervoor had aangevoerd.

‘Je zei dat het herfst was,’ mopperde Rick zoals gewoonlijk over het tijdsverschil en de weersverandering. Alaska lag vier tijdzones verwijderd van de oostkust. Vier uur eerder dan Rick gewend was. De kachel werkte op propaan en kon met een lucifer worden aangestoken. Er was maar heel weinig in het huis van zijn vader dat elektriciteit nodig had. Hij had het met opzet zo gebouwd.

Behalve dat Ricks telefoon wel een oplaadbeurt had kunnen gebruiken. Hij controleerde zijn reservebatterij. Die stond op honderd procent. Hij zou nog een paar dagen vooruit kunnen met zijn telefoon. Rick had er een hekel aan om geen verbinding te hebben, zelfs niet op vakantie.

Zijn laptop was helemaal leeg. ‘Is je noodgenerator aangesloten?’

‘Natuurlijk, maar die hebben we niet nodig. Nog niet.’

Rick wilde tegenspreken, maar zijn vader en zijn vrouw staarden hem allebei aan. ‘Het klinkt alsof we het prima redden met wat primitieve omstandigheden.’

‘Zo te zien wel,’ beaamde Sadie met een glimlach.

‘Je hebt gelijk,’ gaf hij toe terwijl hij naar de keuken liep om een kop sterke zwarte koffie te pakken, precies zoals de oude

man die dronk. Vooral omdat hij geen koffiemelk in huis had. Of melk of iets anders om de scherpe smaak eraf te halen. Rick nam er genoeg mee voordat hij zich op het fornuis richtte. ‘Spek en eieren?’

Hij had de koelkast doorzocht terwijl hij op zoek was naar de niet-bestaande koffiemelk, in de hoop dat zijn vader deze ene keer zou toegeven dat Rick misschien wel eens zin had in iets anders.

‘Weet je wat helpt om de eieren luchtig te maken?’ vroeg de oude man.

‘Room, maar die heb je niet?’

‘Weet je dat zeker? Heb je de koelkast in de garage al gekeken?’

‘Wanneer heb je een koelkast in de garage gezet?’ vroeg Rick.

‘Toen ik wist dat mijn zoon koffiemelk wilde om zijn koffie te verpesten, maar ik dat niet in mijn keuken wilde zien.’

‘Kijk nou eens, je wordt soft op je oude dag. Bedankt, pap.’ Rick liep vastberaden naar de garage om de koelkast te zoeken die hij de vorige avond over het hoofd had gezien. Een kleintje, nauwelijks groter dan wat je in een studentenkamer zou aantreffen. Binnenin stond niet alleen half-en-half, maar ook een paar designer-melkflesjes: amaretto en gezouten karamel-mokka. Hij pakte de drie flesjes en liep terug naar de keuken.

‘Wat ben je aan het doen? Je gaat ze toch niet neerzetten waar ik ze moet zien, hè?’

Rick hield zijn ogen op zijn vader gericht terwijl hij de koelkastdeur opende en de drie verpakkingen erin schoof. Hij moest wel even kijken om de eieren en het spek eruit te halen. Zette ze op het aanrecht en ging terug voor de mokka. Hij goot

zijn snel afkoelende koffie weg en verving die door vers gezette koffie uit de pot, waarna hij de koffiemelk erdoor roerde.

‘Je verspilt ook nog eens koffie. Je moeder heeft je te veel verwend.’

Rick wees naar Sadie.

‘Ik ben je moeder niet,’ wierp ze tegen, terwijl ze haar handen in de lucht gooide.

‘Jij verwent me.’ Rick ging aan de slag met koken terwijl zijn vader op zijn telefoon naar het laatste nieuws zocht.

De oude man trok een lang gezicht. Hij ging naar buiten en startte de generator. Toen hij weer binnenkwam, nam hij de spatel van zijn zoon over. ‘Je kunt maar beter het nieuws van vandaag bekijken. Het feit dat je paranoïde bent, betekent nog niet dat er niemand op ons uit is.’

Met die cryptische boodschap in zijn hoofd sloot Rick zijn laptop aan. De wifi maakte automatisch verbinding en hij opende het lokale nieuws. ‘Je moet je wifi-wachtwoord veranderen, pap. Het is nog hetzelfde als twee jaar geleden.’

‘Je zou vaker langs moeten komen,’ antwoordde zijn vader.

Twee mannen vermoord aangetroffen op de plek van de tweede stroomstoring. Gereedschap gevonden op de plek van de eerste transformatorstoring. Autoriteiten staan voor een raadsel.

Rick las het artikel, dat weinig details bevatte, en schakelde vervolgens over naar de pagina van het elektriciteitsbedrijf. Hij bestudeerde die een tijdje voordat hij zijn laptop afsloot. ‘Ik ga even snel douchen.’

‘Ik ga met hem mee.’ Sadie volgde hem naar de logeerkamer en deed de deur achter zich dicht. ‘Wist je hiervan?’

Rick was in de war. ‘Nee, dat wist ik niet. Gisteravond had ik weer eens moeite om natuurlijke gebeurtenissen te accepteren. Maar twee mannen vermoord nadat de stroom was uitgevallen? Dit is Alaska. Het was koud gisteravond. Het had elke willekeurige lokale inwoner kunnen zijn die het niet leuk vond dat de stroom was uitgevallen door een stel idioten die een door cocaïne aangewakkerd vandalismefeestje hielden.’

‘Waren het coke verslaafden?’

‘Daar heb ik geen informatie over.’ Rick trok zijn wenkbrauwen op naar zijn vrouw. ‘Ik denk dat er wel plaats is voor twee in de douche.’

‘We hebben kinderen op de middelbare school.’

‘Laat de vonk nooit doven. We zijn op vakantie, zoals je me steeds weer herinnert.’

‘Wie niet onder water zit, bevriest. We hebben het al eens geprobeerd, of ben je dat vergeten?’

‘Een waarheid als een koe, met hypersonische snelheid,’ grapte Rick. ‘Jij eerst, dan.’

Ze zwaaide met haar hand over haar schouder, een gebaar om Rick aan te geven dat hij eerst moest gaan, terwijl ze de slaapkamer uitliep.

Toen ze weg was, merkte Rick dat hij aan niets anders kon denken dan aan de twee mannen die twee transformatoren hadden uitgeschakeld en duizenden mensen acht uur lang – en nog steeds – in het donker hadden gestort, waarna ze waren vermoord. Slechts twee masten, maar het moesten wel de juiste zijn, waar een kwetsbaarheid leidde tot een kettingreactie in het distributienet. Volgens het elektriciteitsbedrijf zaten slechts een paar duizend huishoudens zonder stroom. Die zou al hersteld zijn, ware het niet dat er een politieonderzoek liep.

De hele tijd dat het water liep, herhaalde hij in zichzelf: ‘Blijf erbuiten.’ Hij was op vakantie. Toen hij klaar was, zag hij dat alle lichten weer brandden en dat het zoemende geluid van de generator verdwenen was.

‘Lekker eten, pap,’ merkte Rick op nadat hij zijn bord leeg had gegeten.

‘Koop goede kwaliteit, dan eet je lekker. Zolang je de eieren maar niet te lang bakt en het spek niet te weinig bakt, natuurlijk. En kaas die niet vettig is. Verse kruiden, gedroogd en erdoorheen verkruimeld. Misschien gaat het om meer dan alleen het kopen van goede spullen. Zelfs de beste filet mignon smaakt nauwelijks beter dan schoenleer als hij doorbakken wordt geserveerd. Het is niet lekker omdat het al lang geleden klaar was.’ De oude man lachte om zijn grap. Rick snoof. Hij had ze allemaal al eens gehoord. ‘Wat dacht je van die twee die met de elektriciteitskabels aan het spelen waren?’

‘Precies dat. Ontevreden leden van de samenleving die hun gal op de wereld spuwen, zomaar, of eenvoudiger gezegd: ze waren gewoon ontevreden.’

‘Maar iemand heeft ze doodgeschoten en daar achtergelaten.’

‘Er is altijd wel één feit dat niet klopt,’ antwoordde Rick. ‘Die idioten dachten dat ze wraak konden nemen op ‘de Machthebbers’ door de stroom uit te schakelen voor iedereen die niet tot ‘de Machthebbers’ behoort. Ik begrijp hun redenering wel, hoe onlogisch die ook is. Maar toen werden ze vermoord, en dat verandert de dynamiek. Toch is dit geen federale aangelegenheid.’

Rick staarde naar zijn bord terwijl Sadie en zijn vader naar hem staarden.

‘Wat staat er vandaag op het programma?’ vroeg Rick in de stilte.

‘Als ik zou zeggen dat er niets op het programma staat, zou je me dan geloven?’

Rick keek zijn vader uiterst sceptisch aan. ‘Nee.’

‘Dat zou je wel moeten doen, want het is waar.’

Rick friemelde nerveus, plotseling in de leegte geworpen van het ontbreken van een plan. *Hoe kon iemand op deze manier leven?* vroeg hij zich af, maar alleen bij zichzelf. Sadie grinnikte.

‘Ga je gang en pleeg je telefoontje maar,’ stelde ze zachtjes voor.

‘Welk telefoontje?’ vroeg Rick terwijl hij een hand in zijn zak stak om zijn Blackphone 2 vast te pakken.

‘Je gaat je medeplichtigen Travis en Becky bellen en hen vragen hiernaar te kijken om te zien of er federale implicaties zijn, want welke leugens je jezelf ook hebt verteld, tegen mij kun je niet liegen. Bel ze maar, en dan gaan we naar het Chena Hot Spring Resort. Ik kan wel een lekker bad in de warmwaterbron gebruiken. En daar is geen mobiel bereik.’

Ricks vader pakte de borden op en zette ze in de gootsteen. Hij draaide de kraan open.

‘Dat doe ik wel,’ bood Rick aan. ‘Het klinkt alsof we eropuit gaan. Mogen we je truck meenemen, of wil je ons brengen?’

‘Het feit dat jullie geen plannen hebben, betekent niet dat ik geen plannen heb. Ik denk dat de dames maar naar mij toe moeten komen als ik niet met mijn motor naar hen toe kan rijden.’

‘Je hebt geen vrouwen,’ stelde Rick vast. ‘Sinds mama is overleden, doe je meer wat je zelf wilt, maar met veel minder plezier. Ga met ons mee. Een bad zal je gerimpelde oude huid goed doen.’

‘Wat als iemand mijn zaakje ziet?’ Hij duwde Rick met zijn elleboog weg van de wastafel. ‘Ga maar bellen, zodat we kunnen vertrekken.’

‘Waarom zou iemand jouw zaakje zien?’

‘Ik heb geen zwembroek.’

‘Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen, of op dit hele gesprek. Ik ga het team bellen om even te laten weten dat ik er ben, terwijl ik mijn best doe om niet aan iemands geslachtsdelen te denken.’

Rick trok zich terug in de slaapkamer en deed de deur dicht. ‘Pap! Je woont al veel te lang alleen. Je zou een hond moeten nemen.’ Hij vond zijn argument wel goed klinken. Hij zou het ter sprake brengen als ze in de truck zaten. *Iemand zou zijn zaakje zien*. Rick begon te lachen. Eens een marinier, altijd een marinier, met een eeuwig verwrongen gevoel voor humor.

Hij belde het vaste nummer in zijn kantoor, in de verwachting dat er iemand zou zijn.

De telefoon ging maar één keer over. ‘Volgens de telefoon is dit Rick, dus als je niet Rick bent, weet dan dat we je positie aan het bepalen zijn en een kruisraketaanval voorbereiden die over twintig seconden zal inslaan. Je kunt je maar beter identificeren, anders ga je dood, en het zal de hele tijd pijn doen terwijl je sterft.’ Luitenant-kolonel Travis Strong barstte in lachen uit. Hij was ogenschijnlijk de plaatsvervanger van Rick omdat hij niet gelieerd was aan een concurrerende dienst. Hij hoorde bij het Ministerie van Defensie (DoD) en had geen belangen in de strijd tussen de inlichtingendiensten, maar hij was momenteel tijdelijk

gedetacheerd bij de dienst, wat hem redde van een leven van dienstbaarheid in het Pentagon.

‘Travis, ik ben het. Anders zou ik bang zijn, wetende dat het einde van mijn leven nabij was. Je kunt wegrekken, maar dan sterf je alleen maar moe! En waarom dat maniakale gelach? Je klinkt als een gek.’

‘Dat is ‘kwaadaardige schurk’, hartelijk dank. Ben je niet op vakantie? Wie is er nu de gek, hè?’

‘Nog steeds jij. We hebben hierboven een incident gehad waarbij iemand de stroom heeft uitgeschakeld en vervolgens is vermoord. Ik zou graag meer willen weten, maar ik ben een niemand. Jij bent iemand. Is Becky er? Want zij is nog meer iemand dan jij. En Xandrie, als je haar aan de lijn kunt krijgen.’

‘Uw wens is mijn bevel, meester,’ zei Travis droogjes.

‘Ik ben de rest van de dag offline. We gaan naar de warmwaterbronnen om wat rond te zwemmen terwijl onze huid rood wordt als een kreeft of misschien zelfs afschilfert. Je weet pas wat de watertemperatuur is als je er bent.’

‘Geniet van je vrije tijd. We zullen er stiekem even naar kijken, maar op dit moment lijkt het erop dat het onder de lokale jurisdictie valt. Becky knikt. Dat is niet ons terrein, Rick.’

‘Maar wat als de apen inderdaad van ons zijn? We zouden waarschijnlijk moeten weten dat ze zich misdragen, zelfs als het circus niet in de stad is,’ wierp Rick tegen.

‘Ik laat het je weten. Je moet je vrouw wel gek maken.’

‘Een beetje maar. En ik zeg het niet graag, maar het is nog nooit zo duidelijk geweest als tijdens deze reis dat mijn vader precies zoals ik is.’

Travis floot in de hoorn. ‘Bedoel je dat er twee van jullie zijn?’

‘Twee van hem, technisch gezien. Ik moet gaan. Mijn beltegoed raakt op, en de bank hier is niet zo comfortabel, maar hij *staat* wel vlak bij de houtkachel.’

‘Dat alles. Geniet van je vrije tijd. Strong uit.’ Travis verbrak de verbinding voordat Rick het gesprek kon rekken.

Toen hij terugkwam in de woonkamer, zag hij dat Sadie en zijn vader op hem stonden te wachten.

‘En?’ vroeg ze.

‘Ze gaan het uitzoeken. Heb je zwemspullen gevonden?’

‘Ik trek een korte broek aan met ondergoed met luipaardprint,’ antwoordde zijn vader.

‘Als ik het goed begrijp,’ begon Sadie langzaam, ‘nu Travis ermee bezig is, kan hij, als hij iets vindt, dat niet met jou delen vanwege de geheimhoudingsplicht. Maar wat nog belangrijker is: als hij ermee bezig is, hoef je je geen zorgen te maken. Je vertrouwt hem toch wel, hè?’

Ricks oog trilde en zijn mond viel open.

Sadie hield haar kin naar beneden om hem haar ‘moederblik’ te geven. ‘Je hebt je plicht gedaan, en je hoeft niet de leiding te hebben. Er zijn mensen die het in de gaten houden voor het geval het een groter probleem is, wat het niet is. Ik ben blij dat ik hier niet vandaan kom. Vandalen die worden vermoord? Wat is dat nou weer? Hebben jullie geen belangrijkere dingen te doen?’ Sadie glimlachte.

Rick lachte. ‘Ik snap wat je bedoelt, en nee, we hebben geen belangrijkere dingen te doen.’ Hij keek naar zijn vader. ‘Ik rijd wel.’

‘Aan m’n reet.’ Meneer Banik liet de sleutels aan zijn hand bungelen terwijl hij met de andere hand zwaaide met een beschamend oud paar korte broeken.